

תרומות ברבבות לירות לא נרשמו

בספרים. ישיש הרוצה להזמין רופא —

חייב לשלם דמי-הסכמה

במעשיה במצח נחושה וללא יסורי מצפון. "למרות שסירבנו לחדש את הרשיון," אמר דובר משרד הסעד, "לא ביקשנו את גבירת הבית. אנו מנסים לשכנע את ראשי המוסד בטוב."

השמצה

והתקף-לב

משרד הסעד תובע לספק לדיירים ארוחות-ערב, למנות אביה, ולשפר את המצב בפרטים רבים נוספים. כך הוא תובע כבר שנתיים, ואינו פועל דבר. התנהגות זו של משרד הסעד משמשת

בניגוד לסנדלר, היה צבי אולשנסקי מר כן לספק פרטים מלאים יותר על גן-העדן ברחוב אלנבי 89.

בתפקידו כמנהל המוסד, סירב אולשנסקי להשלים את שיטותיו של סנדלר, שכיוויר ההנהלה היה למעשה הבוס שלו. הוא התנגד להרעבת הזקנים, לאירישומם של מגי רשים בספר התרומות, למיכלול התנאים במקום. הסוף בא כאשר ביקש לסלק ער בדת שהרביצה לאחת מוקנות המוסד. סנדלר סירב לאשר זאת, ואולשנסקי קם וי התפטר.

אולשנסקי (58) הוא יהודי אדוק ושומר-מצוות, גבהיקומה וכסוף-שיער. הוא הגיע

זתהנים

לארץ ללא משפחה. הנאצים רצחו את הוריו ברוסיה. גם את ארבע אחיותיו ו-ארבעת גיסיו. גם את 14 נכדיו.

גיבור

ברית-המועצות

אך הם לא מוטטו את רוחו. הוא הצטרף לפרטיונים, וכמפקד חבלנים פוצץ 24 רכבות של הורמאנט, עשרות תחנות-כוח וגשרים. על מעשי גבורתו אלו העניק לו הסובייט העליון של ברית-המועצות חמישה עיטורי גבורה.

כמובן אור ירוק להנהלת המוסד להמשיך בדרכה.

האחראי העיקרי, ולמעשה היחיד, ליחס המחפיר לזקנים ולזקנות, הוא יו"ר הנהלה, שלמה סנדלר, השולט במוסד ביד ברזל. חברי הנהלה האחרים מהווים רק קישוט. גם אם יש ביניהם שאינם מסכימים עם שיטותיו של סנדלר, אין הם מעזים לצאת נגדו. הם מגיעים לביקור במוסד פעמיים בשבוע, שותים תה במשרד. וחוזרים הביתה.

כאשר העז, לפני כשנה, אחד מהם, מאיר שולמן, לצאת נגד סנדלר, הפעיל זה את שיטות הטרור שלו — ביטול מוחצת.

השבעים

חברי הנהלה של מושב הזקנים בית אבות, במרכז: שלמה סנדלר, האדם השולט במוסד, והאחראי לכל המתרחש בו. שאר חברי ההנהלה אינם אלא דמויות ייצוגיות. בשליטתו של סנדלר מצויים תשעים זקנים וזקנות רעבים.

הוא קם בשיבת הנהלה, הצהיר ששולמן קיים יחסים עם זקנות המוסד, שלח מכתב השמצה לבתו של שולמן. לאחר הישיבה, חזר שולמן המוועזע ל ביתו, לקה בהתקף-לב ונפטר.

לזקנים

מכות

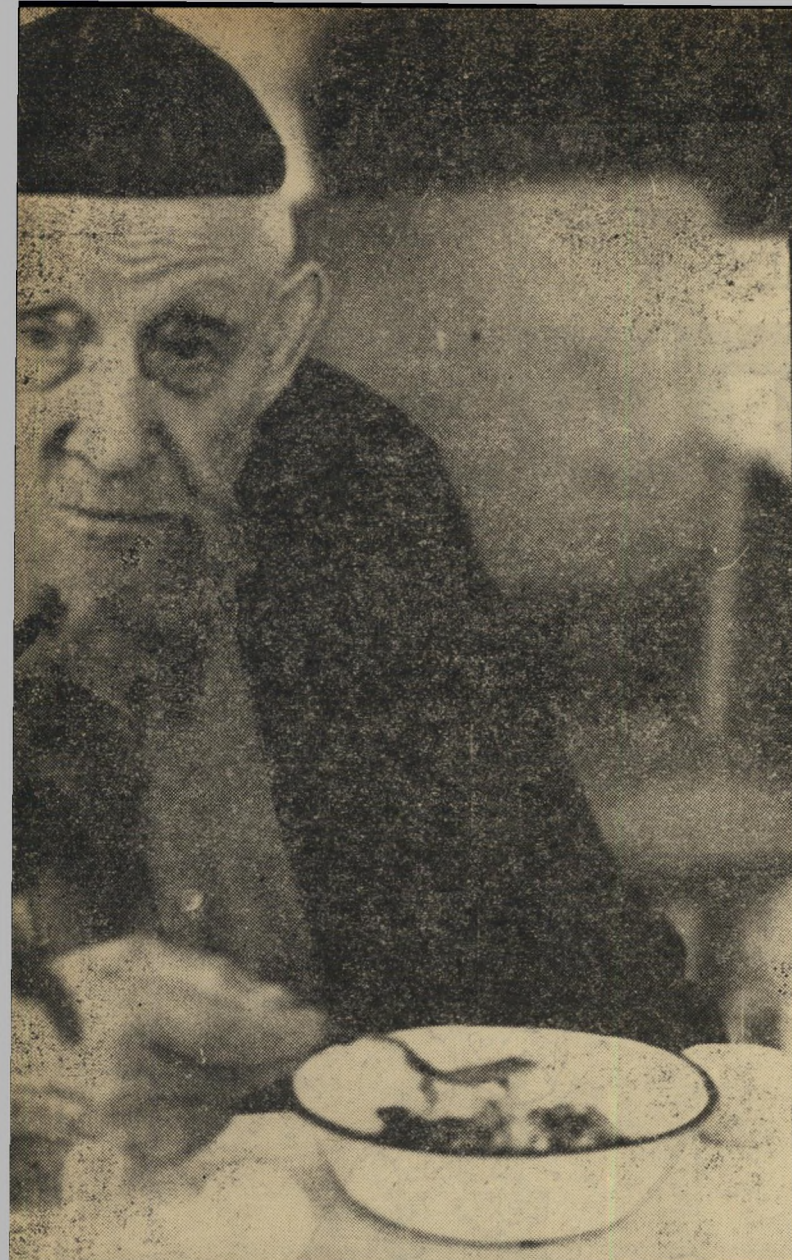
סנדלר הוא אדם דיסקרטי. הוא סירב לספק כל תשובות לשאלותיו של כתב העולם הזה, הסתפק בתגובה יחידה: "הזקנים כאן אצלנו חיים כמו בהילטון. אתה בבית שלך לא גר ולא אוכל כל כך טוב כמו הפנסיונרים שלנו."

לדבריו, לולא היה צבי אולשנסקי, המנהל לשעבר של המוסד, מלשך עליו, לא היה איש מתעניין בנעשה במוסד. "אינני מוכן לתת כל הסבר על העניינים הפרטיים שלי לנו", הכריז. "זה עסק שלנו בלבד כיצד אנחנו רושמים בספרים את התרומות ו המגרשים שלנו. זה ממש חוצפה לשאול דבר כזה. כאן זה גן-עדן לזקנים."

אוכל

מצלחות חלודות

מספר אולשנסקי: "בארוחת-בוקר מתלקים לפנסיונרים

אברהם שילדון בן 80, מדיירי מושב הזקנים בית אבות, ברחוב אלנבי 89 בתל-אביב. אוירת-יאוש וחוסר צדוות-חיים אופפת את המוסד. למרות שמוסד הסעד מסרב להעניק לו רשיון, ממשיך המוסד לפעול, ואין גורם ציבורי או ממשלתי בארץ שייזדעק לעזרתם של הישישים והישישות.

יאוש בשולחן

"למי שאין לו כסף, טובל ברעב." המלצרית, פולה גולדובסקי, משלשת (המשך בעמוד 34)

לבן, ביצה, חלב, וקצת גבינה. כפרודוקטים אלו הם צריכים לאכול ארבע ארוחות: ב-בוקר, בשעה 11, ארוחת-ארבע וארוחת-ערב.

"הייתי מנהל מלחמות שלמות עם חינה ארונוביץ, השולטת במטבח, שתיתן לזקנים ביצה נוספת לשבוע — שש במקום חמש. היא מצידה עשתה את כל המאמצים לתת להם מה שפחות אוכל."

מדוח כתב העולם הזה: הצטרפתי לארוחת-צהריים. מנה ראשונה — סלט מלפפונים עם זכר לעגבניות. מנה שנייה — כמה כפיות מרק תפוחי-אדמה. גמרנו.

האוכל מוגש בצלחות פח מוחלדות. הן מרק נמוג מתוך קופסאות שימורים גדולות. אבל פרחים מלאכותיים, מאידך יש על כל שולחן.

"היום זה יום ששי" מסביר לי אויספרסר, המנהל. ארוחת-צהריים קצת חלשה, בגלל שבערב מגישים דגים. דרך אגב, שמת-לב איוה ספריה יפה יש לנו כאן בחדר-האוכל."

"למי שאין

כסף — רעב"

ה ספרייה היפה אינה משקיטה את רעבוננו של אברהם שפטר בן 82: "אני לא יכול לאכול דבר כזה", אומר הוא ומצביע על הסלט.

גם לא את רעבונם של חבריו לשולחן של שפטר, אברהם הרץ ולאח בורגמן, ש לא נגעו גם הם במוזון: "הסלט הזה בוער לי בבטן," מתלוננת לאה.

"אייאפשר לחיות עם האוכל שמקבלים בחדר-האוכל?" אומר לי צבי מנוח, העובד במוסד כפועל נקיין למעלה מ-25 שנה.

יאוש במיטה כמו צמח, מסוגלת גי' טל שידון לשבת שעות במקום שתקעו או תה, אך אין איש במוסד המוכן להשכיבה.